

Ấn Chương Của Vương Tử

Contents

Ấn Chương Của Vương Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14

Ấn Chương Của Vương Tử

Giới thiệu

Truyện nói về nhân vật A Phi hành nghề thu gom ve chai để kiếm sống, một lần tình cờ đi vào hẻm n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-chuong-cua-vuong-tu>

1. Chương 1

Mọi người thường nói, không khí đêm Trung thu là sự hòa lẫn của nhiều mùi vị: vui sướng khi đoàn tụ hòa lẫn với tương tư hay nỗi buồn khi ly biệt, thế nhưng A Phi chỉ thấy được mùi vị thịt gà mê người. Ngược nhìn bầu trời, mặt trăng siêu tròn siêu to nhìn sao cũng giống bánh trung thu, hoặc là bánh nướng, bánh rán cũng giống nữa. Chỉ cần có thể lấy xuống, thì lại giống như cái đĩa sắt, A Phi có thể đem đem bán ve chai lấy tiền mua lương thực ăn.

Một cơn gió lạnh thổi qua, ớn lạnh từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu khiến A Phi rùng mình. Ngay sau đó, bao tử trống rỗng đã dùng âm điệu quảng tám mà réo lên. Aiiii

Mùa thu tới rồi, chắc mùa đông cũng không còn xa. Làm sao mà sống qua mùa đông lạnh lẽo này đây? Hôm nay từ lúc sáng đến tối mịt, A Phi phải chạy qua hơn mười con phố, tìm hơn cả trăm thùng rác, chỉ nhặt được có sáu chai nhựa mà còn phải giành giật với người khác nữa, đúng là bây giờ cuộc sống càng ngày càng cạnh tranh quyết liệt nên mới thế thảm như thế này.

Cầm “thu hoạch” của ngày hôm nay đi đổi một ít tiền, mua hai cái bánh bao, ngồi gặm một cái, còn một cái trong túi. Ai dè bị một tiểu hài tử chạy xe ba bánh đụng phải té lăn quay, cái bánh còn lại cũng rớt ra. Người đi đường giống như không có mắt, cứ đá tới đá lui, cuối cùng cái bánh rớt xuống cống rồi lặn mất! Kết quả cả ngày chỉ được ăn một cái bánh bao, nghĩ đến thấy bản thân mình sao mà đáng thương quá.

A Phi khoác cái áo tự làm từ vải bao bố, quẹo vào một con hẻm nhỏ u tối.

Trong hẻm thật tối, nhưng đi sâu vào một chút, cư nhiên xuất hiện một cảnh rất không phù hợp, tiểu điểm với đèn nê-ông nhấp nháy, trước cửa có...một con THỎ đang ngồi?!!

A Phi hiểu kì bước đến gần hơn một chút, thấy rõ biển hiệu của tiểu điểm: “Trung tâm môi giới tình yêu BUNNY”. Mà trước cổng là một tiểu hài tử mặc đồ con thỏ, cầm trong tay cái chai nước ép cà rốt vẫn còn một ít

A Phi nhìn hẩn vài lần, hình như có chút kì lạ, nhưng vẫn lấy hết can đảm tiến lên – hẩn tin sẽ không ai nỡ hại một người đi nhặt ve chai đâu.

“Tiểu bằng hữu, người uống xong hết có thể cho ta cái chai được không?”

“Àn?” Tiểu thỏ nhe hai cái răng cửa nho nhỏ, đại khái là hẩn đang mỉm cười a.

“Ta cho người một cái ấn chương ha!” Tiểu thỏ nói.

“Cái gì? Cho ta bạc?!” A Phi không tin được, hình như nghe lầm rồi.

“Àn!” Tiểu thỏ gật đầu, hướng hẩn vẫy vẫy tay, “Ta cho người ấn chương, người cúi người xuống đi.”

A Phi từ từ gập người lại, nhìn Tiểu thỏ cầm cúi cố sức lấy ra một cái túi vải, tìm tìm kiếm kiếm một hồi lâu, quả nhiên là lấy ra một khối kim loại lấp lánh. Tiểu thỏ ngẩng đầu lên, “Phù ~” rồi nhắm ngay giữa trán A Phi gõ một cái! Gõ đau đến nỗi làm A Phi kêu lên !

“Người sao lại đánh ta?”

Tiểu thỏ híp mắt cười tủm tỉm, “Ta không có đánh người, ta đóng “Ấn chương của Vương tử” cho người, rất nhanh người sẽ trở thành Vương tử cho xem.

“Cái gì là “Ấn chương của vương tử”?”

“Chính là...người rất nhanh sẽ cùng một kẻ có tiền trao đổi thân phận, người biến thành hẩn, hẩn biến thành người! Được rồi, hôm khác người quay lại ta giải thích rõ hơn, ta chuẩn bị đóng cửa đây!” .Tiểu thỏ đứng lên, dọn sạch bàn ghế, vào trong, đóng cửa, toàn bộ ánh đèn rực rỡ thoáng cái tắt phụt...

Ha hả, hài tử này sáng tác truyện nhi đồng chắc...thiệt khả ái nha...

A Phi thoáng nhìn trên mặt đất, mừng rỡ khi phát hiện tiểu thỏ để lại chai nước! Vội vàng bỏ vào trong túi, ngâm nga hát rồi bước đi.

Trong hẻm nhỏ có đề tên “Hẻm Nguyệt Hạ” , A Phi tìm được một cái rương gỗ rất to, vừa đúng lúc có thể cho hẩn một chỗ để nằm. Vậy là hẩn bèn lột hai trang báo rồi vô cùng cao hứng nằm vào trong. Xuyên qua kẽ hở của rương gỗ, còn có thể thấy cả trăng sao trên trời, chỉ cần có thêm một cái mái che mưa, thì ở đây liền biến thành một chỗ ở không tệ.

Giữa lúc A Phi đang tính toán nên sửa sang “Nhà mới” như thế nào, đột nhiên có người dùng sức mở nắp rương rồi nhảy vào!

A Phi sợ đến nhảy dựng lên, kêu gào “Này!!...Đừng...”

Người mới tới cũng bị A Phi làm cho hoảng sợ, nhưng hẩn nhanh tay nhanh mắt, bịt miệng A Phi!

“Hừ....! Thật ngại quá! Ta mượn chỗ của người trốn một chút!”

Rất nhanh, ngoài ngõ truyền đến tiếng bước chân, còn có người hô to “Có tìm được Thái Tử không?”

“Ta thấy hắn chạy vào trong hẻm này!”

“Mau đuổi theo!”

A Phi trừng mắt nhìn cái người dám nhảy vào đây, nam nhân được gọi là “Thái Tử”, ta trừng ta trừng a nhưng cuối cùng cũng không nhìn ra hắn trông như thế nào, chỉ có một tí xú ánh trăng xuyên vào, căn bản là không thấy rõ.

Tiếng bước chân dần đi xa, đúng là trời thật lạnh, lại bị dị ứng với cái mùi hương thoang thoảng từ người vị “Thái Tử” này, A Phi “Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!”, liên tục ba cái, nước mũi bắn ra dính vào tay người nào đó, loạn xạ choạng buông tay ra..

“Oa! Ghê quá!” Thái Tử cuống quýt móc khăn tay ra liều mạng lau lau tay!

A Phi nhìn hắn lau muồn tróc da, không chút hảo ý cười cười nói “Ha hã, Thái Tử điện hạ, thực sự xin lỗi, ta bị dị ứng với mùi hương trên người người.”

2. Chương 2

“Thái Tử điện hạ cái gì?”

“Ta nghe những người ngoài đó kêu “Thái Tử” a...”

“Thái của Thái sơn, Tử của cây tử”

“Úc...” A Phi bỗng nhiên hiểu ra, làm cái động tác xin-mời, “Mặc kệ người là Thái Tử gì đi chẳng nữa, hiện tại mời người đi ra ngoài, bằng không ta kiện người tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp.”

“Gia cư? Ở đâu có gia cư?”

A Phi chỉ cái ruộng, nói “Ở đây là gia cư của ta”

“A! Người là hành khất mà cũng biết nói đùa a.”

A Phi ngay tức khắc chỉ chỉ trong góc mấy cái chai, sửa lại “Ta không phải hành khất, ta có nghề nghiệp đáng hoàng nha.”

Thái Tử rút cuộc lau tay xong, ném khăn lụa đi, nhìn cái chai rồi hiểu ý : “Nguyên lai là người đi móc bọc ” [=))]

A Phi có chút khó chịu, “Ách, từ này có chút lạc hậu rồi, danh từ mới nhất của nghề này là ‘thu gom ve chai’!”

“Ha ha ha ha...” mấy cái tên nghề này thực buồn cười, làm hại Thái Tử cười không ngừng.

A Phi nhú mày, đẩy người kia ra. “Được rồi, đi ra ngoài, đi ra!”

“Chờ một chút! Chờ một chút! Ta muốn ngủ ở đây một buổi tối, ta sẽ trả phí ở trọ!”

“Nga?” Phí ở trọ? A Phi ngay lập tức dừng động tác đẩy đẩy người kia ra.

Thái Tử từ trong túi áo lấy ra thẻ tín dụng, rất lễ phép hỏi: “Xin hỏi tiên sinh, người ở đây có chỗ quét thẻ không? Ta không đem tiền mặt theo.”

“Kẻ có tiền đều là thằng khốn!”

“Được rồi được rồi, không giận nữa, ta đưa người vật này coi như là phí ở trọ.” Thái Tử cất thẻ tín dụng vào, lấy ra một cái hộp gấm đưa cho A Phi.

A Phi vừa nhìn, đúng là đồng hồ vàng. “Thật hay giả vậy?”

“Nếu giả thì người đem bán cũng được hơn mười đồng mà, đúng không?”

“Điều này cũng đúng.” A Phi tự định giá. “Hảo, vậy đêm nay người ngủ ở đây đi, hết thấy tùy ý, coi như đang ở nhà đi ha!” Nói xong, nằm xuống ngủ ngay.

Thái Tử nhìn hần, cười cười, tuy rằng hần là một người thu gom ve chai, thế nhưng cuộc sống thực tự do thoải mái, tùy tâm sở dục [sống theo lòng mình], chung quy so với mình tốt hơn...cẩn thận từng li từng tí nằm xuống cạnh hần, nhắm mắt lại, ngủ.

Buổi sáng, ánh mặt trời chiếu xuyên qua khe tấm ván đánh thức A Phi đang mộng đẹp, hần mở mắt ra mới phát hiện đang nằm trong lòng của Thái Tử, chẳng trách nằm mộng xuân [XD~]; vừa vặn Thái Tử cũng vừa tỉnh lại, thấy bản thân mình ôm cái người thu gom ve chai thật bần, hơn nữa hiện tại là ban ngày, hần thấy rõ quần áo A Phi không lạnh lặn, sợ đến nỗi hần lại một lần nữa đẩy A Phi ra!

A Phi cũng biết người kia chán ghét cái gì, nhất ve chai mà, vừa thối vừa bần, ai thấy cũng tránh xa. Nhưng hần cũng làm rõ nguyên nhân với người kia. “Ách...Ta mỗi ngày 8 giờ đều có tới bể phun nước trước giáo đường Bỉ Đắc mà tắm rửa nha.”

“Hả...!”

“Người đừng có làm cái biểu cảm ta-không-tin-người-đâu đó nha! Là thật mà, không tin thì người xem da ta làm sao lại vừa sáng vừa mượt được như thế này? Sờ thử coi! Một chút vết bần cũng không có!”

“Ta tin! Ta tin!” Thái Tử xấu hổ đẩy tay A Phi ra, ngấm lại cũng nên đi thôi rồi mở nắp, đứng dậy nói lời cảm ơn: “Cảm ơn người đã thu nhận và giúp ta một buổi tối, sau này còn có ngày gặp lại nhau.” Vừa quay đầu, mới phát hiện một đám vệ sĩ áo đen kính đen xếp thành một hàng ngang, xem chừng kính cẩn chờ đợi đã lâu.

Người dẫn đầu thấy cái rương rót cuộc cũng mở ra, lập tức khom người 90 độ chào, “Thiếu nha, người đã tỉnh?”

Thái Tử bất đắc dĩ nhún vai, “Ai...Không ngờ bị tìm thấy rồi.”

“Phu nhân phân phó, trước khi trời tối, mặc kệ dùng phương thức nào, nhất định phải mang thiếu gia về. Cho nên xin thiếu gia đừng cố gắng phản kháng. Để chúng tôi đỡ người ra!” Nói xong, Tiểu Hồ Tử vung tay lên, hai gã vệ sĩ cao to tiến đến.

Thái Tử ngay lập tức trừng mắt quát: “Ta tự mình đi!”

Ai dè hai vị vệ sĩ nhìn nhìn Thái Tử tỏ vẻ khó hiểu, giống như không quen biết hần, lồi A Phi đang ngồi trong rương ra ngoài.

Tiểu Hồ Tử cười ha hả khom lưng cúi người chào, “Thiếu gia, xe ở bên kia.”

“Ai là thiếu gia của các người?!” A Phi nhìn trái nhìn phải, thấy được vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên của Thái Tử, hỏi Tiểu Hồ Tử, “Này, các người ngay cả thiếu gia nhà mình cũng không nhận ra sao?”

“Thiếu gia, điều này sao có thể, ta bảo vệ người từ nhỏ đến lớn, tuy người ăn mặc thành cái bộ dạng này, nhưng ta liếc mắt một cái thì nhận ra thôi!

“Ta không phải là thiếu gia của người, ta là người nhặt ve chai, họ Hoàng, gọi Hoàng Tử Phi.”

Ây da! Thiếu gia sáng sớm nói giỡn nga! Phu nhân còn chờ người trở về dùng bữa sáng!”

“A! Một đám thần kinh” A Phi phát tay, trong nháy xoay người muốn đi, Tiểu Hồ Tử kia nháy mắt ra hiệu, hai tên vệ sĩ ngay lập tức chắn ngang đường đi, một người ôm nửa trên, một người ôm chân, vác A Phi đi chỗ khác!

“Này! Chuyện gì xảy ra?! Đây là sao?! Ta là tên nhặt ve chai! Các người hiểu lầm rồi!!!” Đáng tiếc là, mặc cho A Phi kêu gào, phản kháng như thế nào, đều vô ích.

Gió thu thổi qua, vài lá cây rơi xuống mặt người nào đó vẫn còn đang đứng ngây người. Hần nhìn theo A Phi vị vệ sĩ nhà mình ép buộc lên xe, sau đó, phần khích mà nhảy ra khỏi cái rương múa may quay cuồng! Ngược mặt lên trời rồi lớn tiếng gào “Da!!! Ta rốt cuộc được tự do rồi. Ta tự do rồi!!!”

3. Chương 3

A Phi đáng thương bị trói tay đưa lên xe, một con đường bảy lần rẽ tám lần quẹo, tới cổng một tòa biệt thự siêu xa hoa, bị vệ sĩ đưa xuống xe. Trước mặt là một con chó săn cáo vẫy đuôi chạy tới, đằng sau là một a di mặt mũi hiền hậu. Bị vây quanh đưa đến phòng khách, an tọa tại một cái bàn ăn thật to, ở phía xa giáp mặt một người phụ nữ trang điểm thật tỉ mỉ, nàng nhìn chăm chăm A Phi thật lâu mới hỏi một lão ông tóc bạc: “Lưu quản gia, thiếu gia mặc loại y phục gì vậy?! Mới nhìn qua trông giống như một tên ăn mày!”

Quản gia đúng là một người nhả nhặn, cười cười, bịa chuyện nói lie: “Đây là mẫu sáng tác của nhà thiết kế Italia, để thiếu gia có thể hóa trang thành kẻ hành khất, dùng sợi dây của tự nhiên, không dùng thành phần hóa học nhân tạo, ngài cũng biết, thiếu gia hẳn sẽ thích hơn...”

“Được rồi! Ta đã biết! Ăn xong bữa sáng hãy đem hần đi thay y phục, còn kiểu tóc nữa, tất cả đều thay đổi hết! Buổi tối còn phải tham dự tiệc sinh nhật của Kim tiểu thư, ăn mặc thế này thật không có phù hợp!”

“Đúng vậy, thưa phu nhân.”

A Phi trơ mắt nhìn người này chả hiểu ra sao cả, vừa định hỏi thì một bữa sáng thịnh soạn được bưng lên! Nhìn bánh mì phết bơ, tách ca cao thơm phức, hoa quả ngon lành, A Phi quyết định trước tiên im lặng một chút, mặc kệ bọn họ là ai, ăn xong rồi tính! Bữa này so với cơm tất niên của mình còn ngon hơn a!

Vài món trên bàn nhanh chóng bị quét sạch, ngay cả đĩa bánh mì trong nháy mắt cũng sạch trơn, buông đĩa xuống mới phát hiện mọi người nhìn hần đây xúc động.

“Oa~~! Đã lâu lắm rồi mới thấy thiếu gia ăn uống tốt như vậy! Thật sự là quá tốt!”

Ngay cả vị phu nhân kia cũng lộ dáng tươi cười, “Àn, xem ra ta dùng tiền mời đầu bếp hạng nhất thế giới cũng thật đáng giá!”

Cơm nước xong, A Phi bị dẫn đến một gian phòng sang trọng, nói là phòng “Tự kỷ”. A Phi nhìn tấm ảnh trên tường, cư nhiên rõ ràng là mình, thoáng cái hóa đá, tùy ý để quản gia kéo hần vào phòng tắm.

Cửa đóng lại, chỉ còn hai người bọn họ, hần lập tức oán trách A Phi: “Aiyou, thiếu gia của ta! Người thật ngốc, trốn nhà đi mà chỉ trong vòng 24 tiếng đã bị bắt về, người không nghĩ đến hạnh phúc của người sao? Nhanh như vậy mà đã chịu thỏa hiệp sao?”

“Ách...ta không phải là thiếu gia của người mà...”

Đáng tiếc là, quản gia hình như không có nghe thấy, một mặt ra sức chà lưng cho A Phi, một mặt thì thầm nói cái gì đấy A Phi không nghe không hiểu, cái gì mà “Đầu heo tiểu thư, rồi cái gì mà “Vị hôn thê chưa cưới”, dù sao nghe cũng không hiểu, A Phi không thèm nghe nữa, tập trung tinh thần hưởng thụ lần đầu tiên được người khác phụ vụ.

Thật vất vả tắm xong, A Phi mặc một bộ đồ ngủ, Lưu quản gia bắt chợt la lên: “DI? Sao y phục này lại lớn như vậy?”

A Phi cúi đầu nhìn ống quần lét phết trên mặt đất, nhìn nhìn lại hai tay áo rộng thùng thình, cho rằng cũng không tồi!

“Chỉ cần có để mặc là được rồi, lớn một chút cũng không quan trọng...”

Ai dè, Lưu quản gia gọi đám nữ hầu cầm một đồng y phục lại đây, đổ một bộ khác, thay đổi hơn mười bộ, từ áo sơ mi đến áo đuôi tôm, tất cả đều quá lớn!

Lưu quản gia không hiểu chuyện gì xảy ra, lau mồ hôi, nhìn đồng y phục này mà thấy bé tắc.

Chuyện này dường như làm kinh động đến vị phu nhân kia, nàng tức giận chạy vào nhìn y phục và đồ dùng hàng ngày chất đống thành ngọn núi nho nhỏ, hỏi :”Đây là sao?”

“Phu nhân, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra...Y phục của thiếu gia bỗng dưng biến lớn ...”

“Không một bộ nào vừa hết?”

“Không có. Ta đã gọi thợ may đến rồi.”

“Làm sao mà kịp chứ? Đi mua y phục may sẵn đi!”

“Vâng, vâng.” Lưu quản gia ngay lập tức gọi đám nữ hầu lấy số đo của thiếu gia, cuống quýt chạy ra ngoài.

A Phi giống như đang xem trò vui, cho rằng họ thật cố gắng đùa giỡn.

Nữ hầu ôm y phục, tiếp theo nhà tạo mẫu tóc đến, bắt đầu tiến hành cắt xén tóc A Phi. Cắt tới cắt lui, A Phi buồn ngủ muốn chết, một trận gió từ máy sấy tóc lại làm hắn tỉnh lại.

Rốt cuộc mọi người cũng rời đi, hắn lên sân thượng, nhìn toàn cảnh biệt thự thật đẹp. Trời lam biển xanh, cây mọc thành rừng, cánh hải âu trắng tap nhả bay lượn, đột nhiên ở giữa xen lẫn một con màu đen nhưng lại hướng chính mình bay tới.

Hắc điều này ngậm một phong thư, đậu ở ban công, như đã biết A Phi từ lâu đem đưa phong thư cho hắn.

A Phi không khỏi ngạc nhiên nói: “Hả? Quạ đen cũng sẽ đưa thư?!”

“Ai là quạ đen? Người thấy rõ không! Ta là chim Hỉ Thước!” Hắc điều biết nói nha! (Hỉ thước aka chim khách)

A Phi một mặt đối chim khách nói: “Úc, nguyên lai là chim Hỉ Thước. Hèn chi có thể nói.” Thế nhưng lại thay đổi suy nghĩ, “Không bình thường a, loại chim này hình như là chim sáo chứ đâu phải chim Hỉ Thước!”

Ai dè Hỉ Thước nghiêng đầu trừng mắt A Phi, “Ta là chim sáo, nhưng tên của ta là Hỉ Thước. Người bị ngu nha! Đồ ngu dần! Đại ngu dần!”

Cứ mắng người một cách trôi chảy xong, nó vỗ cánh phành phạch mà bay đi, để lại A Phi một mình đứng trên sân thượng...

Thư là của Tiểu Thỏ hôm ấy, hắn nói: Ấn chương của Vương tử có tác dụng hoán đổi cuộc sống của hai người với nhau, trong mắt người khác, người chính là hắn, hắn chính là người. Sự vật, hoàn cảnh xung quanh cũng sẽ thay đổi. Muốn loại bỏ ma lực của ấn chương chỉ có hai phương pháp. Thứ nhất, người có ấn ký – chính là người phải chết. Hai là người cùng người trao đổi thân phận, cũng chính là Thái Tử phải yêu người. Nếu không thì ma lực của ấn chương sẽ vĩnh viễn có hiệu lực.

4. Chương 4

Tiểu Thỏ kia vẫn đang viết truyện cổ tích nhi đồng sao?

Nhưng dù sao thì... liệu trên thế giới này có giống với truyện cổ tích hay không?

Nhìn Lưu quản gia ôm đồng y phục mới chạy tới, A Phi mới bắt đầu thừa nhận đây đúng là chuyện khó tin nhưng có thật!

Buổi tối, từ trước đến nay đây là lần tiên A Phi mặc lễ phục đi dự tiệc. Ở trên xe nghe Lưu quản gia đồng dài một hồi lâu, hắn cơ bản hiểu rõ. Ngày hôm nay phải tham dự bữa tiệc sinh nhật Kim tiểu thư, con gái của một vị tổng tài tập đoàn tài chính cực lớn. Mà vị Kim tiểu thư này sẽ trở thành vị hôn thê của ta, à không, đúng hơn là của Thái Tử.

Vừa tiến vào đại sảnh náo nhiệt, vài thanh niên xấp xỉ tuổi ta liền tiến đến.

“Này, Thái Tử diện hạ, chúc mừng người.”

“Chúc mừng người sắp trở thành vị hôn phu của Kim muội muội...Ha ha ha ha...Ta còn tưởng người chỉ yêu con chó của người thôi chứ!”

“Vừa nghe Kim muội muội nói sẽ chọn người, cha mẹ ta cũng có chút mất mát! Đem ta ra chửi rửa thậm tệ một trận đây! Hắc hắc...”

A Phi không biết những người này, nhưng chung quy cũng nhìn ra dáng tươi cười của bọn họ chính là cười trên sự đau khổ của người khác, nên chỉ có thể cười ngu.

Một lát sau, từ trên lầu cao, một tiểu thư đẹp như tiên đi bước xuống, quét mắt qua đám người tập trung bên người A Phi, ung dung đưa bàn tay nhỏ bé hướng hắc vân vân, những người bên cạnh A Phi đẩy hắc, “Nhanh đi a! Kim muội muội gọi người đây!”

Oa! Nguyên lai vị mỹ nữ này chính là Kim muội muội!

A Phi chưa từng thấy qua người nào xinh đẹp được như tử tử này, ngu người đi theo nàng lên lầu.

Đi tới cửa phòng, tử tử xinh đẹp ngừng lại nói với A Phi: “Tiểu thư nhà ta chờ Thái Tử điện hạ ở bên trong!”

“Hả?” Té ra vị này không phải Kim muội muội a! Vậy theo quy luật suy đoán thông thường, tiểu thư sẽ thường đẹp hơn a hoàn, vậy Kim muội muội nhất định sẽ vô cùng phi thường cực kỳ rất rất khả ái khủng khiếp cực độ!!!! [vâng, khả ái khủng khiếp luôn] Tuy rằng mình không phải là Thái Tử, nhưng được ngắm mỹ nhân một chút thì không thành vấn đề nha.

Vì vậy, A Phi dạt dào hy vọng đẩy cửa bước vào trong...

Sau năm giây, tại sảnh dưới mọi người đang trò chuyện vui vẻ, nói nói cười cười bỗng nghe được một tiếng kêu thê lương —

“AAAA

Người đâu, cứu mạng!!!”

Lại nói về vị Thái Tử kia.

Hắn cả ngày đều vui đùa, rốt cuộc thoát khỏi cái cô nương lớn lên giống heo mẹ aka Kim tiểu thư, tâm tình của hắn bây giờ, người bình thường là không thể lý giải được đâu!

Buổi tối, hắn muốn tiến vào một Khách sạn 5 sao, nhưng vừa đi đến cửa đã bị quản lý xuất hiện đuổi ra ngoài!

“Cút đi! Muốn đến đây nhặt ve chai sao! Đừng làm dơ thảm trải sàn ở nơi này!”

Nhặt ve chai?!

Thái tử nhìn trang phục của mình đã đổi khác, tuy rằng hơi lộn xộn một chút, quần Jeans có chỗ rách, nhưng thấy thế nào cũng không giống một tên đi nhặt ve chai a~

Thế nhưng dù hắn có giải thích thế nào, người ta vẫn không cho hắn vào!

Thái Tử không còn biện pháp, mới bày ra tấm thẻ tín dụng. Có thẻ tín dụng, người quản lý mới nhìn hắn một chút, cười hề hề rồi dẫn hắn lên phòng.

Cái thói đời là vậy, lúc nào nhìn thấy tiền cũng sáng mắt!

Thái Tử thở phì phì trong phòng tắm, còn chưa mặc xong quần áo liền thấy tên quản lý dẫn theo vài vị cảnh sát bước vào, hắn kích động chỉ tay vào mặt Thái Tử nói: “Chính là hắn! Hắn nhất định là trộm thẻ tín dụng của ai đó rồi tới đây!”

“Cái gì mà trộm? Đây là của ta!”

“Cho dù ngươi không trộm, thì cũng là nhặt được!”

“Hả, nếu ta nhặt thì làm sao ta biết rõ mặt mã được?”

“Ta làm sao biết được?! Bắt hắn lại!”

Cứ như vậy, Thái Tử chẳng hiểu ra sao, ù ù cạc cạc bị bắt vào cục cảnh sát. Gọi điện điều tra, đây đúng là thẻ của thiếu gia tập đoàn Thái thị. Lại gọi điện điều tra, thiếu gia tập đoàn Thái thị đang dự tiệc a, phải chờ hần đến để đối chứng nữa!

Được rồi, vậy là đi đời nhà ma.~ T^T

Thẻ tín dụng bị tịch thu, Thái Tử thì được mời ngủ ở trại giam một đêm. Ngày thứ hai, ngay cả bữa ăn sáng cũng không có mà lại bị đá đít đi ra!

Thân không có một xu dính túi, Thái Tử nghĩ không ra biện pháp, chỉ có thể đi bộ về nhà. Rốt cuộc sau mấy tiếng lết bộ cũng đến cửa, nhấn chuông, máy bộ đàm truyền đến âm thanh của Lưu quản gia.

“Vị nào đấy ạ?”

“Lưu quản gia, là ta, mở cửa đi...”

“Người là ai nha?”

“Là ta! Ta là Thái Tử!”

“Thái tử?” Âm thanh của Lưu quản gia có chút ngập ngừng, sau một lúc mới nói “Người chờ một chút.”

Thái Tử chờ một hồi lâu thì...người ra đó nhấn không phải là Lưu quản gia mà là đội vệ sĩ.

Hắn liếc mắt nhìn Thái Tử đứng bên ngoài một cách xem thường rồi nói “Ta tưởng là ai giả mạo thiếu gia chứ! Nguyên lai là tên ăn mày ngày đó cùng thiếu gia ở một chỗ!”

“Người nói cái gì vậy! Ta là thiếu gia đây mà! Mở cửa nhanh lên!”

“Nhìn cái dạng bụi đời của người kìa! Có chỗ nào giống với thiếu gia?!”

Thái Tử phát hỏa! Tiểu Hồ Tử này, ngày thường khen thiếu gia ta đây là khôi ngô tuấn tú, mạnh mẽ kiên cường, là nhân trung chi long. Hiện tại lại nói ta giống tên bụi đời?!

“Tên vô lại này! Để cho ta vào trong! Ta muốn gặp cha mẹ!” Thái tử nắm cửa sắt, tên Tiểu Hồ Tử khó ưa lại càng cười nhạo báng, xoay người trong chớp mắt đã đi mất, mặc kệ Thái Tử đứng bên ngoài làm sao thì làm, quay trở về hàng ngũ rồi dùng bộ đàm báo cáo “Không có việc gì, một tên hành khất nhàm chán mà thôi!”

Thái Tử hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng Tiểu Hồ Tử, ở ngoài cửa thẻ độc, nếu có một ngày được quay lại đây, hắn nhất định đem tên đó đuổi đi!

Không còn cách nào khác, Thái Tử đành đứng tại cửa mà chờ mong một người nào đó có thể nhận ra hắn. Cuối cùng cũng có người tiến đến, đó là một bác gái đi ra từ phòng bếp.....=.=||| Là vì thấy hắn đáng thương nên mới sàng lọc vài trái táo trong đồng hoa quả vốn để làm nước ép mà đưa cho hắn. Hắn thực sự giống tên khất cái đến vậy sao!!

Ở bên trong biệt thự, hôm nay A Phi thu được thẻ tín dụng do cục cảnh sát hảo tâm gửi về với nội dung “Thẻ tín dụng bị mất”, lại nghe nói ngoài cửa có một kẻ điên, liên tục dấy dưa hỏi mọi người có nhận ra hắn không, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một khả năng. Vì vậy sau khi ăn cơm xong, hắn dắt “Ái khuyến” vào rừng tản bộ. Rốt cục tại một gốc cổ thụ tìm được Thái Tử trong họng vẫn còn ngậm quả táo!

“Í! Í! Quả nhiên là người!”

“Ân?” Thái Tử chất phác quay đầu, người trước mắt hắn không nhận ra, thế nhưng hai chú cẩu kia thì hắn biết – Louis 13 và Louis 14, chỉ là hình như 13 và 14 không có nhận ra hắn, đối Thái Tử nhe nanh trợn mắt bộ dạng hung dữ, thật sự RẤT-HUNG-DỮ!

Thái Tử hỏi: “Người là ai?”

“Tử Phi a, người trụ lại qua đêm ở nhà ta đó! Người không nhận ra ta sao?!”

Thái Tử vắt óc suy nghĩ cả nửa ngày trời, thực sự nghĩ không ra bản thân mình cùng vị mỹ thiếu niên này đã từng ở chung một chỗ khi nào, mãi đến lúc A Phi phải nói: “Ta chính là cái tên thu gom ve chai mà người tặng cho cái đồng hồ vàng í”, Thái Tử mới bừng tỉnh ngộ! Từ đầu tới chân quan sát đánh giá hắn, làm sao bỗng dưng hắn trở nên mỹ như thế này nhỉ? Chính là tuýp mà bản thân mình thích, vừa nhìn qua là đã muốn ôm vào lòng. nhưng mà nhìn lại chính bản thân mình, hắn phải thừa nhận hắn thật giống một tên lang thang.

5. Chương 5

A Phi đem hai đại cầu vuốt ve, rồi đặt mộng ngồi xuống cạnh Thái Tử, bắt đầu hướng hắn giải thích nguyên nhân mọi chuyện đã xảy ra.

Huyền truyền một hồi, Thái Tử rốt cuộc phải dùng “tư duy của nhi đồng” để hiểu được tình huống hiện tại.

“Người nói là...Trong mắt người khác, ta biến thành người, người biến thành ta...”

“Có thể nói là vậy...”

Thái Tử nhìn mắt 13 và 14, chúng nó nhìn A Phi với biết bao là nhiệt huyết thâm tình, nhưng là nhìn mình với biết bao hung ác tàn nhẫn. Đúng là cả thể giới này thay đổi rồi, ngay cả cầu cũng trúng chiêu nữa. “Vậy phải làm gì bây giờ?”

“Tiểu Thỏ kia nói trừ phi ta chết...bằng không thì ma lực của Ấn chương sẽ vĩnh viễn linh nghiệm...”A Phi không phải cố ý bỏ qua phần sau, hắn chỉ nghĩ là việc Thái Tử yêu hắn còn khó hơn cả đi chết!

“Hả?! Vậy là...ta phải đợi người chết rồi thì mới được về nhận tổ tông hả?!”

“Có lẽ là vậy...Bất quá có điều ta muốn tìm tìm Tiểu Thỏ kia hỏi một chút cho rõ ràng, nói không chừng còn có cách khác...”

“Àn, không sai, ta cũng không có khả năng bóp chết người.”

“Nếu như ta không thể trở về thân phận của chính mình, không cần phiền người đâu, ta cũng tự bóp chết bản thân...” A Phi nghĩ đến sự kiện khủng bố tối hôm qua,...vừa nghĩ đến thôi đã thấy lạnh cả người! =|||

A Phi từ trước đến nay chưa bao giờ gặp một nữ nhân xấu đến như vậy, hắn xin thề tất cả rác thải cặn bã bụi bặm đều so với nàng ta đẹp hơn gấp 100 lần!! Vị thiên kim tiểu thư kia khi thấy hắn đeo kim biểu, đã ồ ồ làm dáng khiến hắn muốn té xỉu, “Ày da, Thái Tử điện hạ, hôm qua ta tặng người kim biểu thì hôm nay người đã đeo nó trên tay, ta hảo cảm động nga!” Nói xong lao vào người A Phi...đó chính là nguồn gốc của tiếng rống thê thảm mà mọi người đã nghe được.

Nghĩ nghĩ, A Phi ngay tức khắc tháo kim biểu ra trả cho Thái Tử, nói hắn vô phúc hưởng thụ vị tiểu thư gì đó, dù có liều mạng, hắn cũng phải hoán đổi thân phận trước khi thiên kim tiểu thư trở thành “Thái Tử phi”.

Thái Tử sau khi nghe lời nhắc nhở của A Phi, rốt cục nhớ ra lý do mình trốn nhà đi! “Ách...Kỳ thực, dù không trở về như ban đầu cũng không sao đâu, người thay ta ở đây làm đại thiếu gia, chỉ trong thời gian này nuôi sống ta, sau đó ta ở bên ngoài tìm được công việc, hết thấy mọi thứ đều sẽ không sao cả!”

“Àn? Người không muốn làm đại thiếu gia nữa sao?”

“Hắc hắc...hắc hắc...Người trước chuẩn bị điểm tâm cho ta, được chứ? Ta ngày hôm nay cả ngày vừa mệt vừa đói.” Thái Tử đánh lạc hướng chủ đề ngay.

“Ta mang người vào nha! Đại thiếu gia đem bằng hữu về nhà đâu có vấn đề gì trở ngại đúng không?!”

“Đúng a~!”

Hai người đương nhiên biết chuyện không dễ dàng như vậy a, thập phần lo lắng bước vào nhà. Bây giờ Thái Tử đang núp sau A Phi mà nghe chính mẹ của mình mắng người kia: “Người sao lại có loại bằng hữu như thế này? Nhất định phải dẫn hắn về nhà sao?!” , nghĩ lại thôi thì ở tạm trong “nhà cũ” của A Phi cũng được. Còn A Phi nào dám cãi lại, chỉ có thể cúi đầu nín thinh nghe mắng.

Thái Tử thực sự là chịu không được nha, được bác gái ở phòng bếp bố thí ột cái bánh kem, rồi phải rời khỏi khu biệt thự. Lang thang đến hẻm Nguyệt Hạ, hắn nhớ tới cái rương gỗ nơi mình lần đầu gặp A Phi, giờ nhìn lại cái rương bỗng cảm thấy nó có chút giống cái “nhà”.

Ngày thứ hai, A Phi nhanh chóng tìm được Thái Tử!

Hắn kéo Thái Tử chạy đi chạy lại vào cái ngõ hẻm đó mà không thấy được cái nơi gọi là “ Trung tâm môi giới tình yêu BUNNY”! Nói vậy, chắc đây là một tiểu điểm quỷ dị rồi! Ban ngày chắc chắn không thể dễ dàng tìm được. Vậy là hai người bèn đợi đến tối, nhưng kết quả vẫn không có!! Mất thấy Thái Tử đã bỏ cuộc ngồi khoanh tay dựa vào rương gỗ mà ngủ, A Phi ngay lập tức dẫn hắn đến một khách sạn gần đó thuê phòng, còn trả trước tiền thuê một tuần nữa.

Vốn việc đi tìm Tiểu Thổ là chuyện không thể bỏ qua, nhưng mà miếng cơm manh áo của Thái Tử đâu thể trông chờ vào A Phi.

Tình cờ Thái Tử nhặt tờ báo cũ, thấy tiêu đề tin tức: “Thái thị cùng Kim thị dự định kết nối thông gia, cô dâu và chú rể tương lai cùng đi du lịch ở Hawaii!” Trên tờ báo còn in hình A Phi đang bị Kim tiểu thư “cưỡng ép”, cười như đang sống dở chết dở...

A Phi à...thật vất vả cho người quá...

Đi như vậy không biết bao giờ mới về. Hết một tuần, Thái Tử bị khách sạn đuổi đi, hắn đành trở về cái rương gỗ.

Hiện tại, tìm công việc là chuyện rất khó khăn. Hắn không có bằng cấp, không có gia thế nên không một công ty nào thèm thuê; cũng có khả năng hắn bị nguyên rửa, ngay cả quán cơm ven đường cũng không nhận hắn rửa chén! Thái Tử đem kim biểu đi đổi mấy trăm đồng tiền, mua quần áo và đồ dùng hằng ngày, ăn một bữa thật no say, cuối cùng thì tiền cũng không còn bao nhiêu. Thái Tử vì sinh tồn nên đành phải “thừa kế” nghề nghiệp của A Phi...thu gom ve chai. Vài ngày sau, hắn hoảng hốt nhận ra dung mạo của bản thân mình bây giờ đã đạt tới tiêu chuẩn năm sao của một đứa nhặt ve chai — quần áo lộn xộn, bẩn không thể chịu được, tóc rối bù xù, mặt đầy vết dơ.

Hắn nhớ tới bể phun nước mà A Phi từng kể. Vì vậy sau đó liền chịu khó tới giáo đường Bể Đắc tắm rửa, kết quả lại bị bệnh. Mới đầu chỉ bị chảy nước mũi thôi, thế nhưng dần dần, hắn không gượng dậy được. Trời đã sáng cũng chỉ có thể nằm ở trong rương, yếu tới mức không thể động đậy.

6. Chương 6

Không biết chừng cái rương gỗ này lại thành cái quan tài cho ta a, có khi nào lúc người khác tìm thấy ta thì ta đã trở thành một bộ xương khô không nhỉ? — Thái Tử nghĩ thầm trong bụng.

“Thái Tử! Thái Tử!”

Thái Tử nghe được tiếng kêu gọi, mơ mơ hồ hồ mở mắt, sau khi thấy được khuôn mặt của A Phi thì yên tâm nhắm mắt lại.

Nếu đây là sự thực; vậy thì bản thân không chết được đâu. Còn nếu đây là ảo giác, chắc chắn mình đã chết ngắt rồi.

Lần thứ hai tỉnh lại, Thái Tử thấy rõ mình chưa chết, nhưng lại nằm ở một nơi ẩm áp mềm mại, chỉ là hình như có chút ẩm ỉ.

“Người đem cái tên ăn mày này đi chỗ khác đi! Ngay tức khắc! Mau lên!”

“Không được! Ta nói rồi, hần là bằng hữu của ta! Nếu bây giờ ta không cứu, hần sẽ chết đó!”

“Người vẫn không nghe lời mẹ sao?”

“Người không phải mẹ của ta! Kẻ nằm trên giường kia mới là con của người!”

“Người nói vậy bậy gì đó! Người xem cái loại hạ đẳng này làm bằng hữu, bây giờ ngay cả cách nói chuyện cũng lạ như vậy! Không xong rồi! Lưu quản gia! Ném hần ra khỏi đây cho ta!”

“Không được! Nếu người muốn đuổi hần đi thì hãy đuổi luôn cả ta!”

Thái Tử cảm giác đột nhiên có người nhào vào ôm hần, đầu óc hỗn loạn mở mắt, thấy mắt A Phi hồng hồng ngấn nước khiến hần nghĩ đến gấu bông Teddy.

“Teddy, chào bé dễ thương...”

Thái Tử thều thào, A Phi ngay lập tức đến gần một chút, áp tay vào má đo nhiệt độ. “Người rốt cục cũng tỉnh lại...Ta còn tưởng rằng người sẽ chết chứ!”

“Làm sao mà chết được...Ta vẫn tin tưởng người, tin người nhất định sẽ quay trở về cứu ta...”

Thái phu nhân chứng kiến cảnh tượng đó mà tức giận bốc khói. “Thái Tử, người cùng tên ăn mày này rốt cục có quan hệ như thế nào?”

“Bằng hữu, bằng hữu tốt nhất trên đời, bằng hữu suốt đời sẽ không chia lìa.” A Phi cố gắng quan trọng hóa mối quan hệ của hai người, chỉ hy vọng người “mẹ” này đồng ý để Thái Tử ở lại.

“Người bị cái gì vậy hả? Cùng một tên ăn mày xưng huynh gọi đệ thật thân tình! Nếu như bị Kim thị nghe được, thế nào họ cũng bị lung lay ý định gả nữ nhi cho nhà chúng ta!”

“Thật vậy chẳng?” Thái Tử cùng A Phi hai mắt tỏa sáng, ôm chặt nhau, đồng thanh mà nói: “Chúng con quyết định cả đời này ở cùng nhau, như hình với bóng, đồng sinh cộng tử!”

Thái phu nhân tức giận đến mức bất tỉnh, khi tỉnh lại thì Lưu quản gia đưa ra ý kiến cho thiếu gia ra ngoài vài ngày, để hần ném thử sự gian khổ của cuộc sống, đến lúc đó tự nhiên trở lại thôi! Thái phu nhân cảm thấy không tệ, vì vậy quyết định ném hai thằng nhãi con kia ra ngoài đường!

A Phi không một chút để ý, vì đây ban đầu đúng là nhà của hần na! Chẳng qua tội nghiệp cho Thái Tử kém may mắn, bị mẹ ruột đuổi ra khỏi nhà. Hần dịu Thái Tử còn đang bị bệnh về lại hẻm Nguyệt Hạ.

Trước khi bọn họ đi ra khỏi nhà, Lưu quản gia đã bí mật đưa cho A Phi một xấp tiền mặt, A Phi đem Thái Tử bố trí ổn thỏa rồi lấy tiền đi mua nhu yếu phẩm cùng một ít thức ăn, à, còn phải mua một cái chăn bông nữa chứ. Tối nay hình như gió lạnh sẽ ủa về, không thể để cho vị thiếu gia kia bị nhiễm lạnh nữa.

Buổi tối hai người cùng nhau dùng bữa, dù là món ăn rẻ tiền nhưng lại đặc biệt vui vẻ!

“Teddy, cho người trứng gà nè, ta không thích ăn.”

“Cảm ơn. Được rồi, người vì sao gọi ta là Teddy?”

“Bởi vì người lớn lên giống Teddy đó mà~”

“Là lúc...ở trên giường kia sao?”

“Đúng vậy! Rất là khả ái đó mà~”

“Ừ ư...” A Phi không nghĩ tới nam nhi lớn già đầu như vậy còn có sở thích kiểu đó, hình như có chút biến thái.

“Người tại Hawaii như thế nào?”

“Người sao lại nhắc tới việc này?” Có thể không hề khoa trương mà nói, A Phi thà đi nhặt ve chai còn hơn ở cùng một chỗ với nữ nhân 80kg kia. (>__

7. Chương 7

Lưu quản gia suy cho cùng cũng chỉ là quản gia mà thôi, hẳn cũng phải nuôi vợ con nên khả năng giúp đỡ có giới hạn. Thái Tử cùng A Phi quyết định trở về hẻm Nguyệt Hạ ở tại cái rường gỗ, lấy lại tiền thuê nhà! Như vậy xem ra hai người bọn họ đều có thu nhập ổn định từng tháng để sống tốt.

Cái rường gỗ mau chóng biến thành ngôi nhà chung của hai người, A Phi cùng Thái Tử song túc song tề [đêm ngày có nhau :>], khắp chốn nhặt được một ít đồ vứt đi đem về gia công lại thành đồ gia dụng. Mỗi ngày chạng vạng tối, A Phi nhóm bếp làm cơm chiều, Thái tử một bên sắp xếp lại thành quả nhặt được trong ngày. Bọn họ từ việc “thu gom ve chai” nay đã thành “thu mua ve chai”, coi như là thăng cấp đi, bắt đầu một mức sống cao hơn.

Một tháng, hai tháng, ba tháng, Thái phu nhân không thể đợi con về nữa, tự mình đến hẻm Nguyệt Hạ xem. Đến nơi thì thấy cục cưng của mình đang cùng thằng nhóc ăn mỳ kia vui vẻ ăn bánh mỳ, nói nói cười cười rất thân mật.

Thái phu nhân trên đôi giày cao gót tiến đến, trừng mắt A Phi “Người muốn trở về chưa?!”

A Phi đáp: “Nếu vẫn khăng khăng bắt ta kết hôn với Kim tiểu thư, ta tình nguyện cả đời ở nơi này nhặt ve chai!”, quay đầu, cười cười với Thái Tử, “Ta nói đúng không?”

“Không sai!” Thái Tử vừa lòng gật gật đầu.

Thái phu nhân hận không thể cầm gót giày nện vào đầu tên ăn mỳ chết tiệt kia, không hiểu con mụ nào lại sinh ra thứ nghiệt chủng quyến rũ con trai nhà mình! Nhưng vì để con trai về nhà, Thái phu nhân đành giả vờ đồng ý “nguyện vọng vô lý” của con.

Cuối cùng, A Phi và Thái Tử cùng nhau trở về ngôi biệt thự xa hoa, kháng chiến thành công rồi a!

Lưu quản gia xúc động đến rơi nước mắt, ai, tiền ta bỏ ra cuối cùng cũng có cơ may trở về rồi... (T_T)

Thái Tử cực kì hưng phấn, chạy vào phòng, đem cái nơ trên cổ con Teddy lấy xuống rồi gắn vào cổ A Phi, ôm A Phi quay vòng vòng. “Teddy! Bảo bối Teddy của ta! Ta rốt cục được về nhà rồi! Vạn tuế a!”

“Ha ha ha ha...”

Thái phu nhân phát quạu khi nghe tiếng cười truyền ra từ phòng của con mình. Bắt đầu vắt óc suy nghĩ làm sao để kết thông gia với Kim thị sớm sớm một chút để còn đem cửa cải của nhà người ta về nhà mình. Thế nhưng không nghĩ tới, chạng vạng tối xảy ra một chuyện ngoài dự kiến!

Lưu quản gia mang theo thiếu gia cùng người bạn ăn mỳ đi tản bộ trong rừng, không bao lâu Lưu quản gia như người mất hồn chạy về, lớn tiếng gào: “Không tốt rồi! Không tốt rồi! Thiếu gia bị trói!”

Mọi người trong phòng đều luống cuống, lập tức báo cảnh sát. Thái thị vừa gọi điện thì..., chuyên môn phụ trách án bắt cóc, tổ trọng án, chuyên gia nghiên cứu tư tưởng tình cảm tội phạm, chuyên gia đàm phán, ngay cả văn phòng cảnh sát giao thông, lực lượng tình báo cũng được huy động, nhồi vào phòng khách, dường như tất cả đều dạt dào chứa chan mong đợi bọn bắt cóc tống tiền gọi điện tới!

Một tiếng sau, quả nhiên bọn bắt cóc gọi điện thoại đòi 500 vạn tiền chuộc, cũng bắt Thái phu nhân một mình đem tiền bỏ vào thùng rác trước cửa hiệu số 18 trong hẻm Nguyệt Hạ, nếu phát hiện có cảnh sát theo chân, lập tức giết con tin. Cảnh sát vô phương xác định nguồn gốc số điện thoại gọi đến. Nhưng quyết định bày binh bố trận, các vị cảnh sát hóa trang thành người đi đường, người đưa thư, người bán trái cây, bọn du côn lưu manh, thu gom ve chai, ăn mỳ...blah blah blah. Trong khoảng thời gian ngắn, con hẻm nhỏ Nguyệt Hạ bình thường không có một ai nay đã nườm nượp người qua kẻ lại.

Thái phu nhân càng thêm căm ghét cái hẻm nhỏ này, giả vờ đem tiền nhét vào cái thùng rác hình con thỏ rồi trở về xe theo dõi của cảnh sát, cùng đợi bọn bắt cóc lộ mặt.

8. Chương 8

Thái Tử thở hổn hển cùng 13 và 14 lần theo dấu vết bọn bắt cóc cười mô tô đã đem A Phi đi mất! Mà cái tên đó cũng thật ghê gớm, xuất quỷ nhập thần biến hóa tài tình. Đáng về hẳn ra sao Thái Tử cũng không thấy rõ, chỉ thấy đội nón đen, mang kính đen, găng tay đen, còn có khẩu trang màu trắng cùng áo khoác ngoài màu xám tro. May mắn là trên người hắn có mùi như rau cải kì lạ, bị 13 và 14 đánh hơi ra.

Trải qua hai tiếng đồng hồ lần theo dấu vết, tại một cái nhà kho ngay vách núi, Thái Tử tìm được A Phi! Thế nhưng trong phòng còn có bọn bắt cóc tổng tiền, nghe âm thanh hẳn chỉ có một người nha. Thái Tử không thể truyền tin về cho Thái thị vì sợ sẽ không kịp, nhưng nếu mà chạy ào vào, kẻ bắt cóc vạn nhất nếu có súng thì...

Giữa lúc đang lúng túng không biết nên làm như thế nào, bên trong truyền ra một tiếng kêu thảm thiết. “Người muốn làm gì? Người...người đừng tới đây...người đâu cứu mạng a~~! Thái Tử cứu ta

~!”

“Teddy!” Thái Tử “rầm” một cước đá văng cánh cửa, mang theo hai ái khuyển chạy vào.

“Khóc đi mà, đâm lẹ thêm chút nữa!” 13, 14 hung hãn hướng tên bắt cóc gằm gù, thế nhưng sợi dây xích trên cổ vẫn chưa được buông ra. Đúng thật là A Phi chưa hề buông sợi dây, vì hắn thấy tên bắt cóc đang cầm con dao nhọn đặt tại yết hầu của A Phi.

Về mặt của A Phi không có một chút hoảng sợ, chỉ là đang rất kì quái nhìn tên bắt cóc!

Tên kia kéo A Phi đi chuyển, nhìn chằm chằm Thái Tử nói: “Tiểu tử à, người đừng manh động nha không thì ta lại giết mình mà nhờ tay đó.”

“Người...người đừng làm hắn bị thương!” Thái Tử dắt 13, 14, rất sợ nó sẽ lao ra mà hù dọa tên bắt cóc.

Cuối cùng, hắn di chuyển ra khỏi nhà kho, Thái Tử cũng đi theo. Trước mặt kia là vực thẳm hơn trăm mét, bên dưới là biển, sóng biển đập ồ ạt vào những chòm đá ngầm nhọn hoắc, tên bắt cóc đưa mắt thử nhìn xuống một chút, “Hắc hắc, Tiểu tử, nhảy xuống đi!”

“Vì sao?!”

“Bởi vì khuôn mặt của ta đã bị thấy.”

“Gi?!” Có thiên tài mới thấy được mặt của người a!

“Nhảy mau, không thì ta sẽ giết hắn!”

A Phi im lặng không nói nữa, hắn cảm thấy tên bắt cóc này rất kì quái, vừa rồi bản thân mình trong kia một câu cũng chưa nói, cứ nhiên lại nghe được thanh âm của chính mình gọi Thái Tử chạy vào trong này.

“Thái Tử, người mặc kệ ta đi. Người mau mau trở về...dù sao ta cũng không phải là thiếu gia, ta chỉ là một tên nhặt ve chai mà thôi! Tiệm thể chết cũng vừa lúc trả lại thân phận thiếu gia cho người.”

“Không được! Ta...ta...” Thái Tử nhìn một chút vực sâu, bắt đầu tính toán xem nếu nhảy xuống thì có khả năng sống sót hay sẽ....

“Thái Tử người nhìn cái gì? Người định nhảy xuống thật sao? Ta bắt người quay về người có nghe không?”

“Ta...”

Trong mắt Thái Tử là hình bóng A Phi, trong mắt A Phi là hình bóng Thái Tử.

Chiếc nơ Teddy màu cà phê trên cổ A Phi lay động theo gió, một sự gặp nhau tình cờ, một mối quan hệ ly kỳ, lẽ nào kết quả không may lại phải dành ột người?

“Ta nghĩ...câu chuyện nhi đồng này cũng nên kết thúc thôi, ha ha ha...Sớm biết trước ta sẽ không đến gần Tiểu Thổ kia....tạm biệt, Thái Tử.”

A Phi dùng sức cựa quậy, cùng tên bắt cóc lao xuống vực sâu!

“Teddy

~!”

Trong hẻm Nguyệt Hạ, cảnh sát vẫn theo dõi nơi đó. Thế nhưng đến bây giờ vẫn không có người nào ghé qua cái thùng rác kia. Mãi cho đến lúc Lưu quản gia gọi điện thoại báo cho Thái phu nhân rằng thiếu gia đã trở về, cảnh sát mới phải một người hóa trang thành tên ăn mày đến lục thùng rác, ai dè, 500 vạn kia không cánh mà bay mất.

Thái phu nhân cùng cảnh sát trưởng vội vã chạy về nhà, chỉ thấy Thái Tử người đầy bùn đất, khuôn mặt hốc hác, trong tay nắm chặt một cái nơ màu cà phê, 13 cùng 14 cũng đầy bùn đất, bọn người hầu đang tắm rửa cho bọn chúng.

“Thái Tử! Người đã về rồi? Người không có việc gì chứ?!”

Thái Tử ngơ ngác nhìn mẹ của mình, hỏi: “Mẹ, người nhận ra ta rồi sao?”

“Người nói cái gì vậy?!”

A Phi nói, chỉ có sau khi hắc đã chết, ma lực ấn chương của Vương tử mới có thể hết linh nghiệm...Hiện tại bây giờ, hắc chỉ hy vọng, hắc trong mắt mọi người, vẫn là một tên ăn mày...

“Mẹ, hãy gọi đội tuần tra bờ biển, giúp ta tìm Teddy...”

“Teddy của người không phải đang ở trên lầu sao?”

“Không phải, không phải. Là bằng hữu của ta.”

Lưu quản gia ở bên cạnh giải thích: “Chính là...bằng hữu mà thiếu gia mang về.”

Thái phu nhân hừ một cái, “Hiện tại 500 vạn cũng mất, còn mời đội tuần tra bờ biển làm cái gì? Chờ tiền trở về sẽ đi tìm bằng hữu của người!”

Thái Tử lạnh lùng đưa mắt nhìn mẹ của mình, không nói cái gì nữa, dặn dò người hầu cho 13 và 14 ăn no, lên lầu thay đồ, mang theo đèn pin, phóng xe đạp giữa mùa gió Bắc đang thổi. 13, 14 cũng hăng hái đi theo chủ nhân ra trận!

Lòng đang kề cận cái chết, đáng tiếc là không ai hiểu thấu.

Thái Tử dọc theo bờ biển, mù quáng mà tìm kiếm...Dù cho tìm không được, cũng tự nhủ, Teddy đang ở không xa...

13 kéo lê một cái tượng gỗ cồng kềnh tới, đặt ở trước mặt chủ nhân rồi phe phẩy đuôi. Thái Tử vừa nhìn, là tượng gỗ được mặc trang phục đầy đủ, có khẩu trang, kính râm, còn có bao tay và áo khoác ngoài...giống như đúc với trang phục mà tên bắt cóc đã mặc.

9. Chương 9

Thế nhưng mà...sao lại thành cái tượng gỗ chứ?

Thái Tử hốt hoảng đi tìm liên tục đến hừng đông, Thái phu nhân chịu không được, phải người giúp đỡ con mình tìm kiếm.

Thế nhưng đến một tuần đã trôi qua, vẫn không có tung tích...

Thái Tử cơ hồ tuyệt vọng, mỗi ngày đều trở về hẻm Nguyệt Hạ, ngồi ngơ ngác trong rừng gỗ.

Hắc phái người điều tra thân thể của A Phi, kinh ngạc phát hiện hắc vốn là thông gia của Kim thị. Khi 8 tuổi, công ty của gia đình gặp khủng hoảng, cầu cứu Kim thị, thế nhưng Kim thị lại thấy chết mà không cứu. Mãi cho đến lúc thấy phụ thân hắc qua đời, mới nảy ý muốn giúp một chút nhưng lại bị mẹ của A Phi

từ chối. Mẹ hẳn sau đó cũng theo cha đi xuống hoàng tuyền, trước khi nhắm mắt còn căn dặn A Phi, “Dù cho phải đi nhặt ve chai, cũng không được dựa vào người khác!”

Chẳng trách, Teddy khả ái, chung quy cũng có một chút ngạo khí.

Kim tiểu thư đến thăm hỏi Thái Tử, Thái Tử nhìn khuôn mặt nàng ta chìm trong mớ thịt mỡ, lạnh lùng nói: “Ta chưa từng gặp qua nữ nhân nào giống heo như ngươi, nếu kiếp sau ta đầu thai làm heo, ta sẽ chọn ngươi.”

Kim tiểu thư thét chói tai chạy về nhà, Thái Tử đổi lấy cái tát từ mẹ, Thái phu nhân lại nhận được kết quả con mình bỏ nhà đi.

Thái Tử nản lòng thoái chí ở nhà trọ được một tháng, lại trở về ngôi nhà xưa của hắn cùng A Phi, tuy rằng là lộ thiên, tròng kỷ chỉ có ba chân, ngồi ăn cơm trên cái bàn muốn nứt làm đôi, nhưng ở đây mới giống cái gọi là “nhà”.

Thái Tử ngồi ngơ ngẩn trên tròng kỷ, đột nhiên xa xa trong ngõ truyền đến ánh sáng rực rỡ, lóe ánh đèn nê-ông của một tiểu điểm...

Lẽ nào.....

Thái Tử chạy như bay, quả nhiên là “Trung tâm môi giới tình yêu BUNNY”, đẩy cửa vào trong, một con thỏ con ngồi ở quầy hàng đang gọt cà rốt, một con gấu con đang lau chùi tủ kính, gấu con? Khoan đã, không phải là gấu con! Là Teddy! Hắn chỉ là đang mặc thêm một bộ áo vest mà thôi!

“Teddy!” Thái Tử bay vào ôm lấy hắn. “Chụt chụt chụt” hôn liên tục... [=] = khó đỡ quá đi

“Thái Tử! Ha aha ha...” A Phi cũng xấu hổ mà hôn Thái Tử một cái.

“Cực cưng Teddy, hóa ra ngươi không chết!”

“Đúng vậy!”

“Đây là sao?”

A Phi chỉ chỉ Tiểu Thỏ, “Tên bắt cóc kia là do hắn điều khiển cái tượng gỗ mà thôi...”

Tiểu Thỏ cầm củ cà rốt hất hất tay, nhếch miệng cười với Thái Tử. Thái Tử nghe được mùi cà rốt, bất chợt nhớ đến tên bắt cóc kia trên người có mùi rau củ...cái này cũng quá..! “ Thế nhưng hắn vì sao lại bắt ngươi đi theo?”

“Ách...việc này thì...” A Phi cúi đầu, có chút thẹn thùng.

Tiểu Thỏ sảng khoái giải đáp: ‘Bởi vì ta không có kiên nhẫn xem các ngươi chậm rãi tiến triển!’

“Tiến triển cái gì?”

“A! Cái đó...” A Phi khiến Thái Tử nhìn mình, “Sau này ta sẽ giải thích cho ngươi! Thái Tử, ngươi bỏ nhà đến đây sao?”

“Đúng vậy, không bao giờ nữa...muốn trở về!” . Nói đến việc này, Thái Tử lúc nào cũng không nén được hưng phấn, “Mặc kệ kim ngân châu báu, dù cho nhà tôi tàn rách nát, ta cũng muốn ở cùng ngươi! Không bao giờ nghĩ đến việc rời bỏ ngươi!” Từ trong túi áo rút ra một cái nơ màu cà phê, đeo lên cổ cho A Phi, thực sự là càng nhìn càng thấy dễ thương mà!

Tiểu Thỏ từ trong quầy hàng lôi ra một cái rương, giao cho Thái Tử, “Đây là 500 vạn của mẹ ngươi, hai người phải đi tìm mua một căn nhà rồi bắt đầu một cuộc sống mới đi chứ! Đợi đến một lúc nào đó khi nàng ta hiểu được tiền không phải là tất cả, các ngươi sẽ trở về tha thứ cho nàng hén!”

“Oa!” Thái Tử há to miệng “Ngươi rốt cục là thần thánh phương nào?”

“Hắc hắc hắc...Đây là bí mật! A Phi, đêm nay ngươi đi với Thái Tử a! Ta đóng cửa đây!”

“Ân!” A Phi gật đầu.

Thế là, Tiểu Thỏ dùng ánh mắt đầy mật ý nhìn theo đôi tân lang tân nương đi khỏi cửa tiệm. Đến giờ đóng cửa rồi nì, hắn ngược nhìn trăng tròn trên cao nói: “Hoan nghênh đến với cửa hiệu số 18 Nguyệt Hạ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-chuong-cua-vuong-tu>